

ΑΛΚΙΒΙΑΔΗΣ ΚΡΑΣΣΑΣ

Ὁ διαπρεπὴς συγγραφεὺς καὶ καθηγητὴς
τοῦ Πανεπιστημίου

ΑΛΚΙΒΙΑΔΗΣ ΚΡΑΣΣΑΣ

Ο διαπρεπής νομομαθής, συγγραφεὺς καὶ καθηγητὴς τοῦ Ῥωμαϊκοῦ Δικαίου κ. Ἀλκιβιάδης Κρασσᾶς, οὐ τὴν εὐγενῆ φυσιογνωμίαν γνωρίζομεν τοῖς πολλαχοῦ ἀναγνώσταις τοῦ Ἡμερολογίου διὰ τῆς ἐναντι παρατιθεμένης εἰκόνας, ἐξ ἐγκρίτου οἴκου ἔλκων τὸ γένος, ἐγεννήθη ἐν Ναυπλίῳ τῷ 1840. Τυχῶν λεπτῆς καὶ ἐπιμεμελημένης ἀνατροφῆς καὶ διανύσας ὡς ἄριστα τὰς πρώτας ἐγκυκλίους σπουδὰς ἐν Ἀθήναις, ἐνεγράφη ἐν τῇ Νομικῇ Σχολῇ τοῦ Πανεπιστημίου, ἔνθα μετὰ διειρητοῦ φοίτησιν, ἀπῆλθεν εἰς Ἐιδελεύργην τῆς Γερμανίας, ἐπιδοθεὶς συστηματικώτερον καὶ εἰδικῶς εἰς τὴν σπουδὴν τοῦ Ῥωμαϊκοῦ Δικαίου. Μετὰ τριετῆ αὐτόθι διαμονὴν μετέβη εἰς Παρισίους, ὁπόθεν ἐπανέκαμψεν εἰς Ἀθήνας τῷ 1862. Ἀσχήσας κατ' ἀρχὰς εὐδοκίμως τὸ δικηγορικὸν ἐπάγγελμα, ἐγένετο, νεώτατος ἔτι, τῷ 1865 ὑφηγητὴς τοῦ Ῥωμαϊκοῦ Δικαίου ἐν τῷ Ἐθν. Πανεπιστημίῳ, τῷ δὲ 1867 διωρίσθη πρωτοδίκης ἐν Ἀθήναις, καταλιπὼν ἀγαθὰς ἀναμνήσεις, ὑπόδειγμα φιλοπόνου καὶ ἀκεραίου δικαστοῦ. Μετὰ διειρητοῦ ὑπηρεσίαν ἐν τῇ θέσει ταύτῃ διωρίσθη ἀντισαγγελεὺς τῶν ἐν Ἀθήναις Ἐφετῶν μέχρι τοῦ 1873, ὁπότε προήχθη εἰς ἐφέτην ἐν Ἀθήναις. Ὡς τοιοῦτος διετέλεσε μέχρι τοῦ 1879 διαπρέψας οὐ μόνον διὰ τὴν σπανίαν εὐρυμάθειαν καὶ τὴν πεφωτισμένην τοῦ νόμου ἐφαρμογὴν, ἀλλὰ καὶ διὰ τὸν ἔκτακτον ζῆλον περὶ τὴν εὐλαβῆ ἐκπλήρωσιν τοῦ καθήκοντος, καὶ τὴν ἄμεμπτον τοῦ χαρακτῆρος εὐθύτητα. Τῷ 1879, παραιτηθέντος τοῦ κ. Παύλου Καλλιγᾶ ἀπὸ τῆς θέσεως τοῦ καθηγητοῦ τοῦ Ῥωμαϊκοῦ Δικαίου, ἐκλήθη διάδοχος αὐτοῦ ὁ κ. Κρασσᾶς, διδάσκων ἔκ-

τοτε τὸ μάθημα τοῦτο, ὅπερ καθιστᾷ πάντοτε ἐπαγωγὸν καὶ καρποφόρον εἰς τὸ πολυπληθές του ἀκροατήριον ἢ σαφήνεια, ἢ μεθοδικότης καὶ ἢ εὐρεῖα νομομάθεια τοῦ διακεκριμένου ἀνδρός. Συνέγραψεν, ὡς γνωστὸν, τὸ Κληρονομικὸν Δίκαιον, ὅπερ εἶνε καὶ τὸ πρῶτον αὐτοῦ ἔργον, ἐν ἔτει δὲ 1891 ἐξέδοτο τὸ Οἰκογενειακὸν Δίκαιον, οὐ ἐξαντληθείσης τῆς πρώτης ἐκδόσεως ἐγένετο δευτέρα τῷ 1894, νῦν δὲ ἤρξατο τῆς ἐκδόσεως Συστήματος Ἀστικοῦ Δικαίου οὐ τὸ πρῶτον μέρος τοῦ Α' τόμου ὑπὸ τὸν τίτλον «Γενικαὶ Διδασκαλίαι» ἐξεδόθη τῷ 1895.

ΑΝΕΚΔΟΤΟΝ ΔΗΜΩΔΕΣ ΠΟΙΗΜΑ

ΒΡΕ Μανώλη, βρέ λεβέντη, βρέ καλὸ παιδί,
 ὁμορφὴ γυναῖκα πῶχεις, κι' ἄλλος τὴ θεωρεῖ.
 — Ποῦ τὴν εἶδες, ποῦ τὴν ξέρεις, βρέ Γενίτσαρε ;
 — Μέσα στὸ μπαξέ τὴν εἶδα ποῦ σεργιάνιζε.
 — Σὰν τὴν εἶδες, σὰν τὴ ξέρεις, εἶντα φόραγε ;
 — Κόκκινο φουστάνι ἐφόρει καὶ ντουρπὰν βρακί.
 Ὁ Μανώλης μεθυσμένος τὸ ἐπίστεψε,
 πάει τὸ βραδὺ στὸ σπίτι καὶ τὴν ἔσφαξε.
 Τὸ πρῶτ' τὸ μετανοῖνει καὶ τὴν ἐκλαίγει :
 — «Σήκω μάτια μ', σήκω φῶς μου, σήκω λιγερή,
 σήκω, βάλε τὰ καλά σου κι' ἄμε στὸ χῶρό,
 νὰ σὲ 'δοῦν τὰ παληχάρια νὰ μαχαιρωθοῦν,
 νὰ σὲ 'δῶ κ' ἐγὼ ὁ καυμένος, νὰ παργορηθῶ.»

